

Any VII

EMPORION

N.º 163

PERIÒDIC QUINZENAL

Preu

de subscripció:

4 50 ptes. l'any

lla número:

20 cts.

Redacció i

Administració:

Ateneu

Montgrí

Torroella de Montgrí, 19 Febrer 1922

TORROELLA PORT DE MAR

En la reunió d'Arcaldes de la comarca celebrada a La Bisbal el dia 27 de gener, convocada per l'Arcalde de Torroella per a parlar de l'endegament del Daró, vaig tenir l'honor de representar el Consell de Foment de Girona que tan activa tasca ve realitzant en pro de l'agricultura nostrada.

Escollits els fermes desitjos dels reunits de que obra de tanta necessitat fos prompte un fet, i les falagueres disposicions del tècnic de l'Estat D. Narcís Amigó, qui haurà de fer el projecte, vaig complir amb la comanda dels companys del Consell de posar a la disposició dels reunits l'actuació i el concurs de dit organisme, però impulsat pel coneixement de la comarca perjudicada pel Daró vaig fer més exposant una idea que fa temps bull dintre de mi a l'escalf del gran amor que tinc a la terra empordanesa, a n'aquest trocet de terra catalana tan bell però tan dissortat, que podria ésser emporium de riquesa i és ara vergonya de l'administració i lloc a on el treball de l'home resta estèril per l'aigua desbordada i la salut pública perilla constantment pels focus infectes de paludisme dels aiguamolls i estanyes a on l'aigua entollada les evaporacions dessequen pocs dies l'any, per a tornar a ésser invadits, a la propera *daronada*, que així s'anomena el flagell que converteix en ermots més d'onze mil vessanes de terreny fertilíssim.

I aquesta idea és: sanejar la comarca baix la base de endegar el Daró i el Ter i fer navegable aquest, des de el mar a Torroella.

Imagineu la comarca sanejada; que lo que son ermots infectes, fossin terrenys de

conreu perfectament regables, que l'aigua dòcil i continguda anés escolant-se cap al mar passant per un Ter ample i fondo, de una fondària que a la vegada permetés entrar hi sinó bastiments de gran tonelatge, petites embarcacions de cabotatge, i la nostra comarca fóra la més rica de Catalunya *Torroella la vila més bella de tot l'Empordà*. El comerç faria parella a l'agricultura en prosperitat, i fa goig pensar ço que podria ésser una vila que té renom de vila bella, per l'incomparable formosor de les vores del Ter frescals i pròdigues.

Això és somniar! ha dit algú; això és irrealitzable a..... Espanya i per això deixem ho.

No, no cal deixar l'idea que tècnicament pot portar-se a la pràctica, com digué el Sr. Amigó, car el Ter té poc desnivell i ja ho és de navegable en més de dos kilòmetres, terra endins. Caldria, no més dragar aquesta sorra que amaga a l'istiu l'aigua que porta dessota i fora el vehicle i és la seguretat de que àdhuc en temps de secada no faltaria aigua al Ter per a portar-nos els velers a Torroella, degut a la composició geològica del Baix Empordà, que no compta amb franca comunicació subterrània amb el mar, com digué el Dr. l'aura, i aquesta sorra estèril fora la que, portada als camps, els faria més conreables constituint una esmena que tots els tècnics agràris aconsellen pels terrenys excessivament compactes.

Mireu, empordanesos si això és realitzable, que hi hagué qui, pensant, no en el benefici del país, exclussivament, sino en el propi benefici, ha estudiat aquest problema i l'ha vist factible i pensa apropiar-se dels terrenys erms, fer-los conreables i vendre'ls després a preus elevadíssims.

Doncs perquè nosaltres, la gent mateixa interessada, ajudats per l'Estat, per la Mancomunitat, per la Diputació, per tothom que vulgui ésser-hi en aquesta obra de sanejament, d'embelliment, d'enriquiment de la comarca, no hem de posar-hi totes les nostres entusiasmes, tota aquesta fe que resultà invencible?

Ja l'he llençada a la discussió de les gents aquesta idea i ara la llenço a la premsa, que **Emporion**, el simpàtic quinzenal que guarda el foc sagrat de l'amor a Torroella, reculliran, n'estic segur, com a cosa interessant i pròpia... i qui més hi sàpiga que més hi digui, mentres vagi pel bon sentit de fer realitzable una obra que fos l'orgull i el benestar de nostres fills i a nosaltres, si no la gaudíssim, ens asseguraria la bella recordança dels esdevenidors.

Per això la dic, per estar convençut que faig un bon servei a l'Empordà, la terra dels meus amors.

J. ROSICH

* * *

Amb el major gust publiquem aquest article, en el qual el culte i actiu advocat D. J. Rossic llença una idea que tots deuríem fer nostra amb el major entusiasme.

Nosaltres ens alegrem que no sia sortida la iniciativa de una de nostres plomes, car podria semblar una proposició fantàstica i tartarinesca.

I, no obstant, la iniciativa del bon amic D. J. Rossic és pràctica i realitzable.

Torroella pot ésser port de mar per la raó senzilla de que ja ho fou, i tant ho fou que fins a finals del segle XIV estava prohibit descarregar mercaderies en altres indrets de la costa catalana que no fossin els ports de Barcelona, Palamós, Torroella de Montgrí i Sant Feliu de Guixols.

La deixadesa d'uns governs incapassos feu que el riu amb els seus rossegalls se invalidés per a la navegació.

Fóra convenient que l'opinió torroellenca no prenguéss aquesta idea amb indiferència car no per ésser grandiosa cal

abandonar-la, ans cal recollir-la amb amor fitant les transcendents conseqüències que tindria per a nostra vila, la qual recobriria el seu lloc preeminent dins la comarca.

Aquesta obra i la realització del ferrocarril Blanes-Vilajuïga, tenen que unir-nos a tots, prescindint de les petites divisions, car el gloriós pervindre de Torroella està vinculat en elles.

Haurem d'insistir sobre aquesta capital qüestió.

■ ■ ■ ■

CELATGES

II

PATRIOTISME DEL PERVENIR

Si les manifestacions vitals de la societat actual gaudissin d'una plenitud fronterissa a la perfecció; si l'estat de la seva organització fos tal, que permetés desenrotllar-se lliurement, segons llurs aptituds i inclinacions naturals, a tots i cada u dels membres que componen la gran família humana; si, en fi, fos factible a l'humanitat viure sa pròpia vida, fóra comprensible que al passat se li erigís un culte. Seria l'intima complacència, la satisfacció completa que proporciona sempre tota obra feliçment acabada.

Però és evident, axiomàtic, que la societat present dista molt d'haver assolit un grau d'esplendor mitjanament acceptable: que en tots els ordres de l'activitat humana s'hi observa un incomplet desenrotllament; que en general, les baixes passions i l'ignorància curullen el cor de l'home; que un groller i desenfrenat materialisme és, al present, nostre rei i senyor; que l'eix fonamental, l'única i principal raó de nostra existència radica en un mal entès egoisme; que, en una paraula, l'organització actual d'aquesta comunitat està rublerta d'anoma-

lies i deficiències pregones, quines conseqüències fatals, inevitables, són les grans dolors, misèries, amargures i tristeses humanes....

Ara bé; íntimament, fonamentalment subjectes per llaços indestructibles a n'aquest cercle immens, tot orgànic, — la societat humana — i essent el destí actual d'aquest tan digne de millor fortuna, és lícit adoptar una actitud passiva, especular, indiferent, pròpia d'un fatalisme suïcida quines característiques són les que precisament distingeixen el patriotisme en boga? La fulminant sentència bíblica «*Guanyaràs el pa amb la suor de ton front*», sentència ingènita en nostra naturalesa, explica diàfana-ment que aquest món és, i probablement serà sempre, una vall de llàgrimes, però al propi temps afirma que la vida és acció sense descans, lluita perenne; no contemplació extàtica ni quietud beatífica.

Acció contínua, lluita noble, dinamisme constructiu: tal deu ésser nostre lema i nostra ensenya. Es possible que nostra generació no reculli els fruits de llurs esforços; però no oblidem que l'humanitat no acaba amb nosaltres; que nostres vides són les dels que un dia foren i continuaran en les dels nostres fills. Si aspirem a mereixer grata memòria de les generacions futures, és deure nostre preparar el món que lentament s'acosta per a que siga més ple de possibilitats, més ric en encants.

En aquest ordre d'idees, la Pàtria no és res que siga present, immediat, tangible, real. Es quelcom que està encata per a fer, un projecte, un tanteig, una possibilitat, una esperança. La Pàtria no és terra de pares, sinó terra de fills. Es el complement, lo que manca, lo que nosaltres avis no'ns llegaren i nosaltres no hem construït per a que aquest planeta siga més dignament habitable. Aplicant el cas a Espanya, nostre veritable patriotisme deu consistir, doncs, en convertir en realitat el somni d'una Espanya millor. Totes nostres energies i totes nostres activitats, presidides sempre per un ideal enlairat i noble, deuen anar encaminades a la preparació d'una Es-

panya futura més justa, més comprensiva, més amorosa i més alegre que la que'l destí ens ha deparat en aquesta dissortada època.

Enfront, doncs, del patriotisme del passat, de paraules altisonants i buides de sentit, i orfe d'accions, devem oposar nostre patriotisme del pervenir, callat, actiu, dinàmic, esperançador. Segons siga l'indole de nostres actes així serà la vida — plaent o dolorosa — de milers d'éssers innocents quina existència roman informe en la misteriosa llunyania del temps que pausadament s'aveïna.

JOAN PUJADES

■ ■ ■ ■ ■

RECORDS D'UNA EX-

CURSIÓ A FRANÇA ::

(Acabament)

A Arles fineix la línia del ferrocarril. Arles és una petita «village» pirenenca coneguda pel miracle de Sant Abdon i Sant Sanen. Aquest consisteix amb un sepulcre, ont acudien anteriorment tots els creients, per a emportar-s'en l'aigua de propietats celestials que brolla dins del sepulcre en abundància eterna. L'Església que'l serva roman fosca i solitària; ço fa que fracassin nostres desitjos i que tinguem d'abandonar Arles desconeixent el miracle Sant Abdon i Sant Sanen. S'ha fet fosc; d'un batent de porta de la vella Església, una veïna en despenja la gàvia del canari que hi canta irreverent. De l'altra banda de l'Església n'arriba una remor ciutadana; és el tramvia elèctric que baixa dels cims alterosos del Pirineu gegant.

I heu's aquí una altra prova de superioritat, del poble francès sobre el nostre poble.

Allí ont el ferro-carril no pot vèncer els camins, ni dominar les rutes, hi ha el vehi-

cle modern, el tren elèctric per el qual no hi ha obstacles ni entorpiments.

Tot admirant doncs, els grans mitjans de comunicació de què disfruten els pobles més rurals d'aquella terra, hom pensa amb dolor, la gran indiferència i l'abandor que regna a casa. Tenim per exemple, el projecte de ferro-carril de Blanes-Vilajuiga que fora el lligam i el despertar de les nostres comarques i a l'hora un bon negoci per a tota empresa explotadora; no obstant, no pot passar de la categoria de projecte, projecte que com tants ne tenim a Espanya, està dormint el somni dels justos dins del calaix d'una taula del ministeri. A França, per lo vist, les taules de ministre deuen ésser sense calaixos.

El tramvia ens porta a Sant Llorenç de Cerdans. Acompanyats del nostre bon amic de Perpinyà, passem la vetlla fent tertúlia al cafè del mateix hotel que'ns hostatja. Allí tinguérem ocasió de saludar a l'acabalat fabricant Monsieur Sans, arcalde de Sant Llorenç. Monsieur Sans és persona amabilíssima, que coneix fonament la nostra terra i que parla de Barcelona com ho faria el català més fervent. Mentres la conversa s'esmuny amical i afectuosa, un ex-company de taula, un francès «midi» birrotxo i aixelebrat, tecleja la popularíssima tonada de «Les Caramelles» en el piano invisible de l'Hotel. Aquelles quatre notes vulgars esdevenen un himne patriòtic; són l'esperança retrobada; una manifestació de conquesta; un triomf per Catalunya. Ho són tot en aquell lloc i a n'aquell moment.

L'endemà visitarem algunes fàbriques, fent-nos càrrec de l'importància industrial del laboriós pòble que dorm a la mateixa falda del Canigó ferèstec.

A la tarda emprem la devallada, restant encantats de la bellesa del paisatge que formen aquell seguit immens de muntanyes, les quals perdudes en mig de les tenebres, no havíem pogut veure la nit abans.

Novament pernoctarem a Perpinyà. En passar la frontera francesa, de retorn a la vila estimada, se'ns oposen els mateixos reparos i entrebancs. Més, en arribar a

Port-Bou renaix una calma, una confiança o una indiferència—dieu-ne com vulgueu—que se sembla molt a la llibertat.

En deixar el tren per anar a desfilir davant el taulell de la duana espanyola, oïm una veu que crida: Señor, es Vd. español? —Nosaltres anem tirant avall com qui sent ploure. Però uns passos ràpids s'interposen a nosaltres barrant-nos el camí. Era un jove afeitadet de cara i amb barret d'estudiant. —¿Es Vd. español? — ens diu amb veu més alta — ¿Per què? — li responguem en el més pur accent català i amb una indiferència plana. Ja en va tenir prou. Dues sil·labes feren de passaport d'entrada, puix més tard endevinàrem que era tot un policia el jove afeitadet de cara i amb barret d'estudiant.

I ara ve una de les grans paradoxes de la vida. Mentre que a França, a una república democràtica, impera un autoritarisme exagerat, a la monarquia constitucional d'Espanya, la llibertat, l'igualtat i la fraternitat la trobareu a tot arreu en forma de «Bon policia».

Cal venir d'un país estranger per a poder-se convèncer.

En aclofar el cap en els flonjos coixins de la cambra anyorada, remembrem els records de l'excursió i en deduïm: que si Catalunya gaudís d'un govern propi compost d'homes aptes i intel·ligents que la menessin pel bons camins de la justícia i l'administració, Catalunya figuraria com un dels pobles capdevaners en la civilització del món.

JOSEP CASTELLS

PUBLICACIONS REBUDES

IDEARI DE L'AMIC

Del bon amic i llorejat poeta D. Josep Massó i Ventós hem rebut la seva obra recent «Ideari de l'Amic», publicat per la «Societat Catalana d'Edicions».

No hem de parlar llargament d'aquesta obra que palesa les notables condicions literàries del Sr. Massó i Ventós, perquè molts dels articles que la componen han sigut ja saborejats per nostres lectors.

L'obra de referència, té una especial va-

lor, car es refereix a coses de nostra volguda comarca per la qual tant amor sent el notable poeta que té en l'Empordà la terra d'adopció.

En felicitar a l'autor de l'obra li desitjem nous èxits en la seva brillant carrera literària.

INTANTANIES

Publicacions Empordà, «Ateneu Empordanès» de Barcelona.

L'Ateneu Empordanès, continuant la seva meritoria tasca, acaba d'avalorar la seva

Item: que no obstant lo dalt dit, que la dita Imatge estiga encomenada á custodia de las demás Imatges de Plata de la obra de la Iglesia de Sant Genís de dita vila: Ab tot vull que los Administradors de dita Casa y hermita, sien los duenyos y Senyors de dita Imatge en nom de dita Casa y hermita; y sempre y quant en algun temps, tant perquè en dita casa si fes convent, com també perquè en ella se habitas molta gent, y estigués segura de Lladres, á coneguda dels Magnífics Consols qui serán de dita vila, y Administradors de dita casa, y á ells apareixerá que la dita Imatge puga restar ab seguretat en dita Santa Casa, que en tal cas, no pugan dits Administradors ser impeditos per ninguna persona de qualsevol grau y estament, que sie, de aportarsen y tenir aquella en dita Santa Casa y hermita, y no á la obra de la Iglesia Parroquial. E los dits Consols y Administradors acceptan la dita donació y presentació, en la forma dalt dita, com llargament

movents ha fet fabricar una Imatge á la gloriosa Santa de plata, de pes de cent noranta onças, y de alt de tres palms sens la peanya ques també de plata de altaria de mes de un palm pera presentar y donar aquella á dita Santa Casa y hermita; y com vuy dia present als 25 Novembre 1670, dia de la sua festivitat y en dita Casa se celebra la festa de dita Santa Catherina ab convocació de molta part dels abitants de dita vila vinguts ab professó y molta convocació de forasters y ell dit Genís Alió y Martí haje feta aportar dita Imatge de plata en la dita Santa Casa y hermita: Pertant volent cumplir lo per ell en son ánimo promés; constituhit personalment en la dita Santa Casa y hermita de Santa Catherina y devant dels Magnífics Joseph Mir, Genís Ferrer, Joseph Cors y Marqués lo present any Consols de la Universitat de dita vila, y com á tals Administradors Majors, ell dit Genís Alió y Martí, Andreu Sabat notf., y Joseph Mir y Senan Pagés lo

colecció publicant un nou llibre, «Instantànies», del malaguanyat escriptor palafrugellenc D. Josep Ferrer (Anco Marcio).

Haviem llegit fragments de la producció d'Anco Marcio i el teniem per un esperit subtil i pregon; emprò confessem que sols davant d'aquest recull de les seves instantànies hem capít la veritable importància d'aquest escriptor.

I sols davant del llibre comprenem la tan valiosa obra que ha vingut a realitzar la benemèrita entitat que la publica.

El recull d'instantànies palesa en son autor un sentit d'observació extraordinari,

una gran cultura clàssica, un domini del llenguatge i una originalitat insospitada.

Dins de les coses més senzilles, ell sapigué veure ço que escaparia a la generalitat; ell feia consideracions atinadíssimes i sorprenents sobre temes al semblar vanals i despreciables, i hi barrejava una gràcia escaient i una ironia delicada.

L'Ateneu Empordanès de Barcelona, pot enorgullir-se de haver servat una joia literària que honora l'Empordà.

Endavant!

corrent bienni Administradors de dita Santa Casa y hermita, dona y presenta á la dita Santa Casa y hermita, y á ells en nom de aquella, la dita imatge de Plata, aixique aquella los dalt dits y sos predecessors en dit nom hagen de tenir y possehir ab los pactes y condicions següents.

E primerament, que en ningún temps pugan vendre aquella; ni per obs de dita Santa Casa y hermita; ni per obs de la Iglesia Parroquial de dita Vila; antes hagen de tenir aquella custodiada y guardada junt ab las demás Imatges de plata de la Iglesia de Sant Genís de la present vila, y quant donarán ab inventari la dita plata de dita Iglesia al obtenint lo benefici dit Diaconil, junt ab ella li donen dita Imatge com de present la encomanan ab lo present acte, al Rt. Peré Carbonell prevere present obtenint dit benefici, y quiscuna vegada traurà la demás Plata en lo altar major per adorno de aquell, hage de traurer la dita Imatge de Santa Catherina.

Item: que sempre y quant treurán per las professons las demás Imatges de plata de dita Iglesia, tingan de traurer aquella, y anar en lo lloc li especte, especialment en las professons del die de Corpus, y lo die de la octava y lo die de Sant Genís, y los demás dias apareixerá al Senyors Consols traurer aquella.

Item: que lo die de Santa Catherina y la última festa de Pasqua de resurrecció, que se acostuma de anar ab professó á la dita Santa Casa y hermita, tingan los obrers, ó, Administradors de fer portar la dita Imatge en dites professons, prometent dit Genís Alió y Martí tan quant viurá, y despues los hereters y successors, ad in perpetuum, pagar y donar á dits Administradors 10 sous barcelonesos quiscun any lo die de Santa Catherina, y per so ne obliga sos bens, etc. presents etc.; y en las demás professons farán fer la Vniversitat á dita Casa, si apareixerá als Senyors Consols la pugan fer aportar en dites professons.

NOTICIES

Naixement.—L'esposa del nostre ben-
volgut company i ferm ateneista N'Eduard
Vinyas, ha deslliurat un robust nen, vingut
al mon amb tota felicitat.

No cal dir com participem de la joia que
experimenta la família de tan bon amic, a
n'el qual endressem la nostra més coral
enhorabona.

Ateneu Empordanès.—En sessió de
29 de gener passat, quedà elegida la Junta
Directiva de l'Ateneu Empordanès de Bar-
celona, de la següent manera: President,
E. Isern Dalmau, (reelegit); Vis-president,
Lluís Camós; Secretari, Jaume Cabarrocas
Lluc; Vis-secretari, Francisco Milà; Treso-
rer, Adolf Soler, (reelegit); Comptador,
Isidre Rotllan; Bibliotecari, Alfred Gallart;
Vocals, Esteve Sans (reelegit), Emili Al-
bert, J. Rubio Bussot i Narcís Compte.

El nou tinent.—Ha vingut a posses-
sionar-se del seu càrrec de tinent de carra-
biners de Torroella, el jove tinent D. Rafel
Muñoz.

En el poc temps que porta entré nosal-
tres el Sr. Muñoz, ha conquerit nombroses
simpaties pel seu caràcter afable i per la se-
va amabilitat.

Desitjem que el zelós tinent trobi agrada-
ble l'estada entre nosalires i que per molts
anys pugui viure a Torroella.

Rebi el Sr. Muñoz una coral salutació de
Emporion.

Benvingut.—Hem tingut el gust de sa-
ludar a nostre compatriota i benvolgut amic

amic Santiago Creixell, el qual ha vin-
gut a passar uns dies a Torroella, acom-
panyat de sa gentil esposa i xamosa filla.

Rebi l'apreciat suscriptor i sa família nos-
tra més afectuosa salutació.

Funerals.—En sufragi de l'ànima del
Sant Pare, es celebraren funerals en l'esglé-
sia parroquial, amb assistència de les auto-
ritats de Torroella.

Visita.—Han estat a Torroella el fill i la
filla del qui fou caporal de la Guardia Civil
Sr. Condé, el qual fou encarregat del lloc
d'aquesta vila i deixà en ella un bell record
de la seva gestió.

Benvinguets!

Casament.—Ahir contragueren matri-
moni en l'església parroquial de Torroella
nostre bon amic i suscriptor En Anton Bat-
lle i la gentil damisela torroellenca Na Pa-
quita Serra. L'acte se celebrà amb gran
solemnitat i amb assistència d'un nodrit cor-
teig. La simpàtica parella sortí en viatge
de noces, després del qual empendran la
ruta de l'Havana on establiran la residència.

En felicitar a les respectives famílies fem
vots per a que una lluna de mel plena i du-
radera els somrigui en l'esdevenir.

Desgràcies.—En Joan Costa, serrador
de la fàbrica dels Srs. Ramell i C.^a, tingué
la desgràcia de que una grossa viga li cai-
gués al peu, produint-li una greu ferida la
qual presentava tan mal aspecte que fins
feu temer seria indispensable l'amputació.

Sembla que s'ha iniciat una lleu millora.
Desitgem que sia completa.

— Un paleta foraster, que treballava en
la restauració de la casa Coia, caigué de la
bastida. En la caiguda s'agafà amb els
fils de la conducció elèctrica, que li produi-
ren una forta commoció.

El dissortat obrer fou portat a l'hospital
de la vila.

De les passades eleccions.—Encar
que la lluita era força empenyada, transco-
rregueren les eleccions sense que cap inci-
dent torbés la pau de la vila, ço que diu
molt bé en favor del civisme torroellenc.

Sortiren elegits els Srs. Gabriel Quin-
tana, Martí Vert, Lluís Pujol i Joan Matas
nacionaliste, i els Srs. Martí Masó i Lluís
Llofra, de la Lliga Republicana.

De les condicions dels elegits esperem
una gestió profitosa per la vila.

RELOJERIA ANICETO QUER

Extens assortit de rellotges de va-
ries classes, arrecades, anells,
braçalets i cadenes

REPARACIONS de COMPLICACIO

a PREUS MODICS

Obituari.—Nostre bon amic i consoci En Roc Vilà, passa per la fonda pena de la pèrdua de sa bona esposa Consol Jenohe.

L'acte del seu enterrament constituí una verdadera manifestació de dol, prova evident de la simpatia general que la família Vilà té entre nosaltres.

Acompanyem a l'amic en el trànsit dolorós que l'aclapara, pregant a Deu per a l'etern repós de la difunta, (q. a. c. s.)

— Així mateix, acompanyem en el sentiment a nostre bon amic En Pere Carbó, per la pèrdua del seu tendre fill.

— Ha causat general sentiment la mort de Mossèn Joan Bonet, virtuós rector d'Ullà, el qual desaparegué d'entre nosaltres en la flor de l'edat.

Mossèn Bonet deixa un bon record de la seva actuació dins del poble d'Ullà que plora la seva pèrdua. (A. C. S.)

— A Girona morí la Sra. Massaguer, esposa de nostre subscriptor, el fabricant D. Joan Saliati. (E. P. D.)

— També ha deixat d'existir, a Berga, D.ª Mercè Grimany, viuda de Buixó, mare política del que fou notari de Torroella, don Joan Cama. (A. C. S.)

Un desgraciat.—Un pobre home que dijous degué sortir de l'hospital de Girona, vingué a peu a Torroella, dormint on la nit el sorprenia a l'intempèrie i alimentant-se apenes. En ser a la vila caigué, retut per la debilitat i la malaltia, al carrer de Sant Agustí on fou recollit pels agutzils i portat a l'Hospital per ordre de l'alcalde.

El pobre home és fill de Rosas.

REMEI DE LA TEMPORADA

Per a les llagues dels panellons, useu la

POMADA DE SANT ROC

Cura en pocs dies

De venda : Farmàcies García i Pou

Imp. P. RIBAS.—Representant a Torroella, EDUARD VIÑAS.

CHOCOLATES

PIERAY Y BRUGUERAS

PÍDASE EN TODAS PARTES